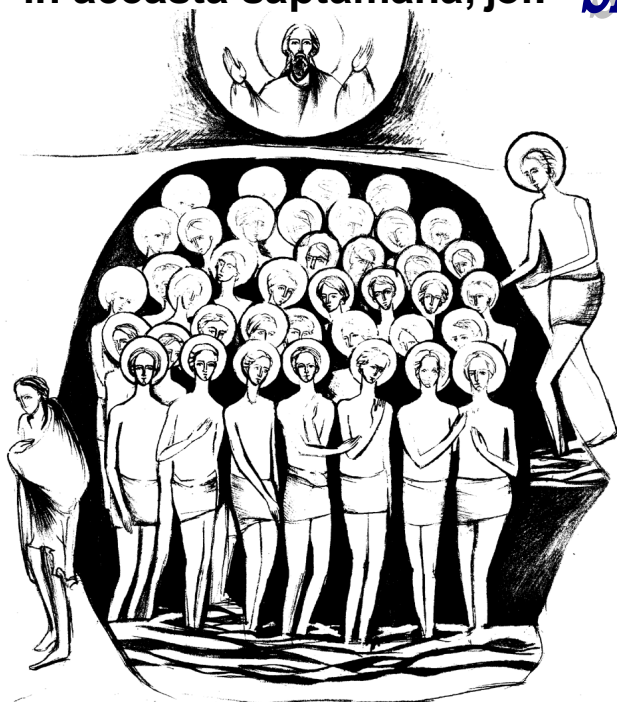

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

În această săptămână, joi: **Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia**

Grafică realizată de Maria Gheorghiu

Evangelia duminicii

Matei VI, 14-21

14. Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc;
15. Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile voastre.
16. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor.
17. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,
18. Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.
19. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură.
20. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.
21. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

**De mâine începe Postul cel Mare
Vă dorim tuturor postire ziditoare
de suflet !**

Din tâlcuirea evangheliei

- Arhim. Teofil Pârâian -

Deci, stăm în fața postului și ar trebui să stăm cu gândul la iertare. Se pune acum întrebarea: Cum să postim ? Domnul nostru Iisus Hristos le spune celor care-i ascultau cuvântul: „*Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc...Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție*”(Matei 6,16-17).

Ce vrea să spună Domnul Hristos cu cuvintele acestea? Vrea să spună că cei care postesc nu trebuie să se arate cu postul. Aceasta însă nu înseamnă că cei care postesc să se ferească de a se ști că ei postesc. (...) Pe vremea Mântuitorului erau unii care doreau neapărat să știe oamenii că ei postesc. Pe aceștia îi mustră Domnul Hristos și spune credincioșilor să nu facă cum fac fățarnicii, care caută să fie știuți și lăudați de oameni că postesc. Pentru noi, faptul că postim nu este un lucru care trebuie neapărat să ne aducă laudă, pentru că suntem datori cu postul. Dacă nu postim e rău și dacă postim e bine, dar numai asemănați cu cei care nu postesc putem avea o înaintare, o laudă. Și atunci, noi trebuie să ducem o viață normală, chiar dacă se știe că postim. Ar fi foarte urât ca un călugăr sau un frate de mănăstire să nu postească și să creadă lumea că postește. Orice abatere de la rânduiala postului este o ieșire de la rânduiala Bisericii. Sunt cazuri în care poate cineva să nu postească – aceștia au dezlegare -, dar acestea nu sunt cazuri obișnuite, ci cazuri de bătrânețe, cu neputințe, de boală, de muncă. Dar, în condiții normale, toți credincioșii sunt datori să postească, și postul nu-i ceva facultativ în Biserica Ortodoxă.

Deci, să fim așa cum suntem ! Dacă trebuie să postim, să postim, nu ca să ne lăudăm cu postul, ci ca să ne împlinim datoria, iar dacă nu postim, să ne fie rușine că nu postim și să nu ne fie rușine că postim. Căci, se duc oameni necredincioși între oameni credincioși și nu află că aceștia nu mănâncă pentru că țin post. De ce să nu spună: „*Nu mănânc de dulce pentru că azi e de post și ar trebui ca toți să mănânc de post*”. Asta înseamnă să mărturisești pe Dumnezeu!

Apoi, să nu socotim cumva că postul este singura lucrare prin care ne mântuim. Știți ce înseamnă aceasta: să ții la o singură lucrare ? Înseamnă să zidești un singur perete, și n-ai nevoie de un singur perete, ci de casă și trebuie să zidești și alți pereți și să acoperi casa. Să zidești un singur perete când vrei să zidești o casă, nu-i destul ! De fapt postul și orice faptă bună pe care o face omul, nu e ceva care singur te ajută, ci împreună cu celelalte te ajută.

(continuare în pag. a 4-a)

Pățimirea celor patruzeci de Mucenici

În această lună, în ziua a noua, se face pomenirea celor patruzeci de Mucenici, care și-au mărturisit credința în Dumnezeu și au fost chinuți primind sfârșit martiric în cetatea Sevastiei.

Cei patruzeci de mucenici au fost soldați ai Legiunii infernale a împăratului roman Liciniu (308-324). Convertindu-se la creștinism, ei au fost persecutați, deși în anul 313 d.Hr. Împăratul Constantin cel Mare dăduse Edictul de la Milan prin care a decretat încetarea persecuțiilor anticreștine.

În cetatea Sevastia, astăzi Sivas, în Turcia, guvernator local era Agricola. Acesta a încercat să-i silească pe soldați să se lepede de credința creștină și să se închine idolilor, pentru a demonstra, astfel, supunerea față de conducerea vremii, însă ei au refuzat, drept pentru care au fost condamnați la închisoare.

Încurajați de faptul că în prima noapte petrecută în temniță li s-a arătat Mântuitorul Iisus Hristos, care i-a îndemnat să rabde această persecuție, cei patruzeci de mucenici și-au afirmat cu convingere credința lor creștină și l-au înfruntat pe guvernator. După șapte zile de închisoare au fost judecați în prezența locuitorilor cetății și au primit pedeapsa lapidării (uciderea prin lovituri de pietre). În chip miraculos, cei care au fost desemnați să ducă la îndeplinire această pedeapsă au început să se omoare între ei cu pietre. Acestui fapt i-a căzut victimă însuși guvernatorul, incidentul fiind interpretat de cei prezenți ca o vrăjitorie.

Soldații au rezistat atât ispitelor, cât și amenințărilor cu moartea, motiv pentru care au fost expuși dezbrăcați, toată noaptea, pe un lac înghețat din sudul orașului. Cei patruzeci au rezistat gerului cumplit cu ajutorul rugăciunii, martirologiul lor consemnând aceste cuvinte rostite de ei cu curaj: *„Nu de haine ne dezbrăcăm, ci pe omul cel vechi lepădăm; aspră este iarna, dar dulce este Raiul; iute este gerul, dar plăcută este desfătarea. Pentru Raiul pe care l-am pierdut să nu mai răbdăm astăzi pe noi haina cea stricăcioasă... Să socotim chinurile ca pe niște desfătări și să alergăm spre lacul cel înghețat întocmai ca spre o apă plăcută. Să nu ne înfricoșăm de vremea aceasta de iarnă ca să fugim de înfricoșătorul foc al gheenei. Să ardă piciorul, ca să dănțuiască în veci; iar mâna să se rupă, ca să se înalțe către Domnul. Să nu ne fie milă de firea cea muritoare, ci să alegem mai bine moartea, ca să ne încununăm cu cununi de biruință de la Hristos Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.”*

Unul dintre soldați însă, nemaiputând răbda, a cedat, renunțând la mărturisirea lui Hristos, dar fiind scos afară s-a despărțit de restul grupului. Mult

dorita salvare din iezerul cel înghețat, printr-o baie caldă, i-a adus însă moartea, datorită șocului termic.

La miezul nopții, unul dintre cei care îi păzeau a văzut o lumină și 39 de cununi deasupra mărturisitorilor creștini. Acesta și-a mărturisit la rândul lui credința în Mântuitorul Iisus Hristos și s-a alăturat cetei mucenicilor, întregindu-le numărul.

Deoarece nu muriseră, celor 40 li s-au sfărâmat picioarele, apoi corpurile le-au fost arse iar oasele aruncate într-un râu, de unde, după trei zile, au fost adunate de Episcopul Petru al Sevastiei, care le-a pus într-un loc de cinste.

În felul acesta, cei 40 de soldați și-au dat viața ca martiri ai lui Hristos în anul 320, moaștele lor fiind duse la Constantinopol și în Cezareea, de acolo fiind împărțite diferitelor biserici ale Imperiului. Potrivit tradiției creștine, numele acestora sunt: „Chirion, Candid, Domnos, Isihie, Ieraclie, Smaragd, Valent, Vivian, Evnichie, Claudie, Prisc, Teodul, Eutihie, Ioan, Xantie, Ilian, Sisinie, Aghie, Aetie, Flavie, Acachie, Ecdit, Lisimah, Alexandru, Ilie, Leontie, Gorgonie, Teofil, Dometian, Gaie, Atanasie, Chiril, Sacherdon, Nicolae, Valerie, Filoctimon, Severian, Hudion, Meliton și Aglaie.”

Se spune că mama lui Meliton, venită să-și îngrijească fiul chinuit, le-ar fi dat să mănânce pâine cu miere și nucă, de unde obiceiul, păstrat la noi până astăzi, de a se fierbe sau coace „măcenici” sau „sfințișori” de cocă, îndulciți și presărați cu nucă și/sau scorțișoară.

Georgiana Diaconescu

“...Cei patruzeci de mucenici n-au avut o singură patrie; fiecare se trăgea din altă parte. Cum oare să-i numim: oameni fără patrie sau cetățeni ai întregii lumi? După cum la strângerea darurilor cele date de fiecare sunt comune tuturor celor care au contribuit, tot așa și cu fericirii aceștia: patria flecăruia este patria comună a tuturor ! Că toți au dăruit unul altuia patria lor. Dar, mai bine spus, de ce să căutăm patriile lor pământești, când putem ști care este patria lor de acum? Că patria mucenicilor este *Cetatea lui Dumnezeu* (Evr. 12, 22), al cărei Meșter și Creator este Dumnezeu; este Ierusalimul cel ceresc, cetatea cea liberă, mama lui Pavel și a celor asemenea lui. Fiecare din mucenicii prăznuiți era dintr-un alt neam de oameni; dar neamul cel duhovnicesc era unul pentru toți, că Dumnezeu, Tatăl lor, este obștesc, iar ei toți sunt frați; nu pentru că s-ar fi născut dintr-un bărbat și dintr-o femeie, ci pentru că s-au făcut asemenea unii altora prin înfierea Duhului întru unirea cea desăvârșită, dată de dragoste. Cor pregătit, număr mare adăugat celor ce din veci laudă pe Domnul; nu adunați unul câte unul, ci deodată mutați în ceata sfinților.”

Sfântul Vasile cel Mare – Omilii și Cuvântări

Să începem Postul Mare prin pocăință !

În primele patru zile ale săptămânii întâi și la denia de miercuri seara din săptămâna a cincea a Postului Mare se citește **Canonul cel mare al Sfântului Andrei Criteanul**.

Sfântul Andrei s-a născut la Damasc, în jurul anului 660, într-o aleasă familie de creștini. Încă de la vârsta de 15 ani pleacă la Ierusalim, devenind monah în „Frăția Sf. Mormânt”. Remarcându-se prin însușiri deosebite, devine curând secretar al Patriarhului de Ierusalim, iar în 685, în calitate de delegat al acestuia, semnează la Constantinopol actele Sinodului al VI-lea Ecumenic, care a condamnat în 681 erezia monotelită (a unei singure voințe în persoana Domnului nostru Iisus Hristos). Rămânând la Constantinopol, este hirotonit diacon, primind încredințarea de *orfanotrof* (îngrijitor al orfanilor).

În anul 692, a fost ales episcop de Gortyna, în Creta, de unde și numele de „Cretanul” sau „Criteanul”, cum este cunoscut în tradiția bisericii. Ca arhieru, s-a preocupat de re consolidarea și construirea de noi biserici și mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, păstorindu-și credincioșii, cu frica de Dumnezeu, ferindu-i de învățăturile greșite ale ereticilor și fiind tuturor un exemplu pilduitor de viață creștină. A trecut la viața veșnică în anul 723, moaștele sale aflându-se astăzi în insula Mitilene.

Sfântul Andrei Criteanul a fost un bun predicator, omiliile sale putând fi citite și azi cu mult folos, iar pentru a încuraja participarea poporului la viața liturgică a Bisericii a compus numeroase imne liturgice. Este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice, între care cel mai renumit este *Canonul cel Mare*, alcătuire de rugăciuni care ne cheamă la pocăință, la înțelegere și trăire duhovnicească, fiind foarte folosit în zidirea unei conștiințe echilibrate.

Canonul cel Mare face o amplă incursiune în istoria Vechiului și Noului Testament, îndemnându-ne ca la ostenele postului și la virtuți să adăugăm citirea Sfintei Scripturi, spre buna rodire: „*Pildele Scripturii celei noi îți aduc ție, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilință; râvneste dar dreptilor, iar de păcătoși te leapădă, și înduplecă pe Hristos cu rugăciunile tale, cu postul, cu curăția și cu smerenia*” (Cânt 9, stih. 5). Astfel sunt puse față în față fapta bună cu fapta rea, virtutea cu păcatul, prin prezentarea personajelor din Sfânta Scriptură, unii cu viață bineplăcută lui Dumnezeu, alții cu păcate grele: „*Pe toți cei din Legea Veche, i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale dreptilor și fugi de păcatele celor vicleni*” (cânt. 8, stih. 12).

Începutul îndreptării, potrivit canonului, constă în recunoașterea stării de păcătoșenie în care ne aflăm, părerea de rău după pierderea „frumuseții celei dintâi”: „*Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut mie, Ziditorule, dintru înceut și pentru aceasta zac acum gol*” (Cânt. 2, stih. 7).

Părerea de rău deschide izvorul lacrimilor de pocăință menite să spele păcatele care au întunecat „frumusețea” noastră: „*Spală-mă Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă ca zăpada făcând haina trupului meu*” (Cânt. 5, stih 14). Lacrimile nu înseamnă însă deznădejde, ci dimpotrivă creștinul evlavios își păstrează permanent încrederea în ajutorul lui Dumnezeu: „*Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curețe viața cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, măcar că ești lepros*” (Cânt. 6, stih. 4). Dar nădejdea în sprijinul lui Dumnezeu nu presupune pasivitate sau numai credință, ci „acțiune”, înălțarea minții, fapte bune, pace...: „*ca o căprioară,*

păzește-ți viața de curse, înălțându-ți mintea cu aripi, cu fapta și cu gândirea” (Cânt. 6, stih 3).

Curățindu-se astfel prin pocăință și umilință, credinciosul urcă precum treptele unei scări, înspre desăvârșirea cea mult dorită: „*Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, o, suflete al meu, este arătarea suirii celei de lucrare și a înălțării gândului...*” (Cânt. 4, stih. 6).

Dacă o primă treaptă spre desăvârșire este, așadar, pocăința și plângerea păcatelor, ea trebuie urmată de mărturisirea păcatelor: „*Vino ticăloase suflete împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și îndepărtează-te de acum de nebulia cea mai dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință*” (Cânt. 1, stih. 2). Această mărturisire trebuie făcută însă cu sinceritate, zdrobire de inimă, cu părere de rău, cu hotărârea de a nu mai repeta păcatul: „*la aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și primește mărturisirea mea cea călduroasă*” (Cânt.2, stih 2).

Smerenia reprezintă o altă condiție a căinței, ca temelie a tuturor virtuților ea poartă pecetea măreției după chipul smerit și blând al Mântuitorului: „*Hristos S-a făcut prunc, unindu-Se cu mine prin trup, și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a plinit, afară de păcat, arătându-ți ție, o suflete, pilda și chipul smereniei Sale*” (Cânt. 9, stih 6).

Canonul cel Mare se citește în Biserică în timpul perioadei de pocăință a Postului Mare al Sfințelor Paști, evidențiind faptul că toți oamenii au nevoie de pocăință și de iertare a păcatelor pentru a ajunge la mântuire. Motiv pentru care acest canon poate fi rostit de către creștini și în particular, în afara spațiului liturgic consacrat.

Marii păcătoși care s-au pocăit, reușind să se ridice din patimi, devin nu doar dascăli ai pocăinței pentru întreaga Biserică, ci și rugători pentru cei care se luptă cu păcatul și patimile, primind iertarea prin pocăință. Exemplu elocvent în acest sens este Cuvioasa Maria Egipteanca, invocată în stihul „*Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*”. Mai târziu, Biserică a adăugat și stihul-rugăciune adresat însuși Sfântului Andrei Criteanul: „*Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!*”.

Rugăciunile din Canonul cel Mare adresate Maicii Domnului și Sfinților Apostoli evidențiază, în general, legătura dintre pocăință și înviere, dintre vremea Postului și sărbătoarea Paștilor: „*Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleși, aduceți acum rugăciunea lui Hristos, ca să trecem toți curgerea postului, săvârșind rugăciuni de umilință și săvârșind virtuți cu osârdie; ca în acest chip să ajungem să vedem Învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducând*” (Cânt. 3, sedealna 2). De asemenea, Maica Domnului ca cea care a purtat în pântecul său pe Hristos, arătându-L lumii, împreună cu Apostolii ca propovăduitori ai lui Hristos în lume, simbolizează aici însăși taina Bisericii, unde se arată puterea pocăinței.

Mărturisirea și preamărirea Sfintei Treimi în Canonul cel Mare, evidențiază apoi că pocăința creștină reprezintă taina refacerii comuniunii oamenilor cu Sfânta Treime. Botezați în numele Sfintei Treimi, creștinii reinnoiesc Sfânta Taină a botezului prin lacrimile pocăinței.

Așadar, pentru fiecare creștin, care dorește a afla în cult sprijinul atât de necesar urcușului spre desăvârșire, Canonul cel Mare reprezintă o puternică rugăciune de pocăință, prin care recunoscându-și nevrednicia, fâgăduiește totodată a fugi de păcat și a îmbrățișa binele, făcându-se astfel părtași sfințelor daruri.

Vasilica Onofrei

Din tâlcuirea evangheliei - Arhim. Teofil Pârâian

(urmare din pagina 1)

Deci, dacă postești și nu ierți am putea zice că degeaba postești, pentru că nu-l ascuți pe Dumnezeu când postești. Nu-l ascuți pe Dumnezeu când îți spune să ierți și tu nu ierți. De aceea, când ni se spune cuvânt din dumnezeiasca Scriptură despre post, iată, că ni se spune și despre iertare. Și, așa este de legată iertarea de rugăciune, încât Domnul Hristos, în rugăciunea *Tatăl Nostru*, ne-a învățat să zicem: „*Și ne iartă nouă păcatele noastre precum și noi iertăm greșelile noastre*”, iar în Sf. Evanghelie de la Marcu citim că a zis Domnul Hristos: „*Iar când stați și vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru cel din ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre, că dacă voi nu iertați greșelile oamenilor, nici Tatăl vostru cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelile voastre*” (Marcu 11, 25-26).

Iată, iubiți credincioși, cât e de legată iertarea de post și de rugăciune și, dacă-i vorba, pentru post sunt anumite zile, dar pentru iertare sunt toate zilele. Apoi, postul nu înseamnă oprirea numai de la anumite mâncăruri, ci postul înseamnă oprirea de la toate relele. Sunt lucruri de la care uneori ne oprim – ca de la mâncare, de pildă -, dar sunt lucruri pe care niciodată nu trebuie să le facem. Hula, vorba deșartă, răutatea, pomenirea răului, mânia, nu se cuvine niciodată să le facă omul, nici în vremea postului, nici în vremea nepostului. E mai ușor să postești decât să ierți! E mai ușor să postești decât să iubești! E mai ușor să te oprești de la mâncare decât de la anumite poftes. Sunt atâția oameni care postesc și totuși fumează, de pildă. Nu-mi pot închipui un om care-l ascultă pe Dumnezeu ca să postească, dar nu-l ascultă pe Dumnezeu când e vorba să-și oprească niște patimi care nici măcar nu sunt firești.

Am citit de curând o predică scrisă și ținută de mitropolitul Antim Ivireanul, tot la *Duminica Lăsatului sec de brânză*, și are acolo în vedere cinci lucruri pe care trebuie să le aibă în vedere credincioșii și anume: *spovedania, rugăciunea, postul, milostenia și dragostea*. Spovedania este prețioasă! Mulți credincioși se spovedesc în Postul Paștilor, dar cred că mulți se spovedesc degeaba. De ce? Pentru că să spovedesc numai în Postul Paștilor, numai când se spovedesc și alții, nu dintr-o trebuință a lor, ci dintr-o datină, deci nu este o spovedanie adevărată, ci o formă de spovedanie.

Nu se poate așa. Să nu ne jucăm cu lucrurile lui Dumnezeu! Dumnezeu vrea să ne ajute, dar și noi trebuie să facem cele de trebuință, ca să ne poată ajuta Dumnezeu. Să ținem poruncile Bisericii, să ținem rânduiala postului și să știm că și trupește vorbind, numai în legătură cu cele ale vieții pământești, postul are un rost și este un ajutor, în înțelesul acesta că îl face pe om mai dispus spre rugăciune, îl face mai înalt decât patimile, îl ajută.

Acțiuni filantropice în Postul Mare

Și în acest an dorim să adăugăm ostanelilor postului și buchetului bogat de rânduieli și rugăciuni faptele milei creștine prin acțiuni umanitare destinate pacienților din unele instituții spitalicești.

În acest scop, ieri, 4 martie 2006, cu sprijinul episcopului Vasile Crivoi, a domnilor consilieri Aioanei Gheorghe și Cimpoi Neculai și a doamnelor Crudu Frosina și Cimpoi Florica, dar și prin bunăvoința creștinilor care au adus la Biserică ofrande pentru a face milostenie, s-au organizat acțiuni umanitare la:

- Centrul „Gulliver” din Galata, pentru asistarea și tratarea copiilor bolnavi de SIDA, unde au fost donate micilor pacienți 40 de pachete cu colăcei, fructe și dulciuri.
- Căminul de Bătrâni „Sf. Împărați Constantin și Elena”, unde bătrânii au primit 50 de pachete cu alimente specifice pentru lăsatul secului.

PROGRAMUL DUHOVNICESC ÎN POSTUL MARE

Pentru Taina Spovedaniei:

- Marțea, Miercurea și Joia: 8.00 - 11.00 și 18.00 - 20.00
- Vinerea: 7.00 – 8.00; 10.00 – 12.00 și 17.00 – 20.00
- Sâmbăta: 17.00– 20.00
- din considerente canonice temeinice și pentru a nu afecta desfășurarea serviciului liturgic, SÂMBĂTA, DUMINICA și în SĂRBĂTORILE CU CRUCE ROȘIE NU MAI SPOVEDIM DIMINEAȚA ÎNAINTE DE SF. LITURGHIE

Pentru primirea Tainei Sfintei Împărtășanii:

- ❖ DUMINICA, în SĂRBĂTORILE CU CRUCE ROȘIE sau SÂMBĂTA, la Sfânta Liturghie și nu în afara acesteia. Pentru a beneficia cu adevărat de unirea cu Trupul și Sângele lui Hristos, recomandăm primirea Sfintelor Taine în momentul canonic orânduit de Sfinții Părinți, adică spre sfârșitul Sfintei Liturghii și după cuvenita citire a rugăciunilor pentru Împărtășanie.
- ❖ Pentru ca urcușul duhovnicesc al Postului Mare să fie ziditor pentru toți, îndemnăm pe credincioșii noștri să-și poarte de grijă de cele sufletești și să se spovedească în această perioadă, până la Duminica Floriilor, săptămâna Patimilor având un caracter cu totul special, dedicat Jertfei Mântuitorului și nu problemelor noastre personale.
- ❖ Pentru persoanele bolnave sau în vârstă, care nu pot veni la Biserică, se pot face programări pentru împărtășanie la domiciliu. la tel. 211 273 sau 0742 044 844

PROGRAMUL SLUJBELOR RELIGIOASE

În prima săptămână din Postul Mare

- ❖ CANONUL CEL MARE al Sfântului Andrei Criteanul se va oficia astfel:
 - LUNI , 6.03.2006, ora 17.00
 - MARȚI, 7.03.2006, ora 17.00
 - MIERCURI, 8.03.2006, ora 17.00
 - JOI, 9.03.2006, ora 17.00
- ❖ VINERI, 10.03.2006, ora 8.00 - SFÂNTUL MASLU
- ❖ SÂMBĂTĂ, 11.03.2006
 - 8.00 - Slujba utreniei
 - 9.00 - Sfânta LITURGHIE
 - 11.00 - POMENIREA PENTRU CEI RĂPOSAȚI

Pomenirile pentru cei adormiți vor continua în toate sâmbetele din Postul Mare, până la Sâmbăta lui Lazăr. Pentru înscrierea pomelnicele pentru morți, vă rugăm a vă adresa preotului, în afara slujbelor, având în vedere programul duhovnicesc și liturgic extrem de încărcat din această perioadă.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro

Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank